

til efter nærmere Overvejelser og under Hensyn til, at man dog har nogen Sikkerhed for, at den kan blive begrænset. Vilde man nemlig kaste sig ind i en almindelig Grundlovskamp, hvor en ønsker at ændre nogle Paragraffer og en anden andre Paragraffer, er det vanskeligt at se, hvor man ender, der vilde da let kunne rejses Stridigheder, hvis Omfang man ikke var i Stand til at overse. Derfor mener jeg ikke, at Regeringen i Øjeblikket kan skride til saadanne Forslag, men Regeringen skal stedse have sin Opmærksomhed henvendt derpaa og ved første virkelig gunstige Lejlighed tage Sagen under alvorlig Overvejelse.

Naar jeg har nævnt disse Anliggender som dem, der ville være i Stand til, hvis ikke en heldig Ordning træffes, at splitte og dele vort Folk, vil jeg ikke dermed præstaa, at der ikke kan være flere, men, som sagt, jeg har ikke ønsket her at forfalde til Vidtløftighed, og jeg skal derfor ikke nævne flere.

Jeg skal, inden jeg slutter, opfordre til at tage fat med alvorligt Arbejde paa de Lovforslag, som allerede foreligge paa Tingets Bord. Naar jeg opfordrer til det, skal denne Opfordring ikke indeholde nogen som helst Bebrejdelse mod dette høje Ting. Men den grunder sig i, at vi nu have maattet undvære adskillige Arbejdsdage foranlediget ved de politiske Forhold, som ere indtraadte i Anledning af det forrige Ministeriums Demission og det ny Ministeriums Dannelselse. Jeg personlig kan med Sandhed sige, at jeg havde ikke ønsket, at denne Forandring skulde ske nu, at en Rekonstruktion nu skulde finde Sted. Jeg saa klart, at dette vilde volde store Vanskeligheder for Rigsdagsarbejdet og ønskede derfor, at det maatte udsættes. Jeg saa nok, at der var nogen Mangel paa Enighed i det foregaaende Ministerium, og at en Rekonstruktion kunde være ønskelig, men jeg havde haabet, at det kunde være udsat. Forholdene førte med sig, at det ikke kunde ske. Der er dermed forløbet nogen Tid, men dog ikke mere, end at vort Arbejde paa de foreliggende Lovforslag kan bringes til Ende. Det er Grunden til, at jeg opfordrer til at tage Arbejdet paa disse Lovforslag op, for at der ogsaa kan undes det andet Ting nogen Tid til dets Overvejelser. Vi maa jo huske paa, at det andet Ting ogsaa har sin Ret, som vi ikke paa nogen Maade ville krænke. Man fremmer nemlig ikke sin egen Ret ved at krænke andres, og jeg er overbevist om at være i Overensstemmelse med dette Ting, naar jeg ønsker, at det andet Ting ogsaa

skal have fuldkommen Tid til at overveje de Lovforslag, vi ønske fremmede.

Med disse Ord har jeg ønsket at indlede Forhandlingerne her i det Haab, at det Arbejde, vi nu skulle begynde paa og tage op i Fremtiden med hinanden, maa føre til Held og Gavn for vort Folk og vort Land.

Formanden: Flere af Tingets Medlemmer har begæret Ordet i Anledning af Konseilspræsidentens Udtalelser. Da Sagen ikke staaar paa Dagsordenen, kan en saadan Forhandling kun foretages med Tingets Samtykke i Overensstemmelse med Forretningsordenens § 44. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg et saadant Samtykke som givet. (Ophold.) Det er givet. Folketingsmanden for Viborg Amts 5te Valgkreds har Ordet.

Anders Nielsen: Da Telegrafene for en halv Snes Dage siden bragte Bud ud over Landet om, at Ministeriet Deuntzer var sprængt, og at det kun kunde være et Tidsspørgsmaal, naar dets Demission forelaa, da opstod der uvilkaarlig det Spørgsmaal: *Hvad nu?* Hvad vil der ske, naar Ministeriet Deuntzers Demission er en Kendsgerning? Have vi i de sidste 3½ Aar levet paa en Illusion, naar vi mente, at ved Ministeriet Deuntzers Dannelselse den 24. Juli 1901 var en parlamentarisk Statsskik fastslaaet i dansk Politik? Der er jo ikke det Højreblad eller de Højretalere, som ikke have bestridt, at der den 24. Juli 1901 var foregaaet noget egentligt nyt her i vort Land, og allermindst da det, at der var fastslaaet en ny Statsskik herhjemme. Ministeriets Deuntzers Dannelselse var kun som den Undtagelse, det maatte siges at være, en Bekræftelse af Mindretalregimenternes Regel. Saaledes lød det fra Højres Side, saaledes har det lydt gennem disse 3½ Aar. Virkeligheden, som den er kommen til at foreligge, har imidlertid gjort disse Paastande til Skamme. Der var intet Øjeblik, hvor ikke alle Partier vare enige i, at det, der nu maatte komme efter Ministeriet Deuntzer, maatte blive et Venstreministerium. Fra intet Partis Side har man hævdet som en rimelig eller forstandig eller forsvarlig Udgang af den opstaaede Krise, at der kunde komme et andet Ministerium end netop et saadant, som udgik af og søgte Støtte hos Venstre-reformpartiet, dette Tings Flertal, og inden for Venstre selv — i Rigsdagspartiet, som hos dets Venner ud over Landet — sam-